

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato:
Kontor: Regional sundhed
J.nr.: 2003-12140-54
Sagsbeh.: SEB
Fil-navn: Dokument 3

Besvarelse af spørgsmål nr. 43 (L 140), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 16. marts 2006

Spørgsmål 43:

"Er ministeren enig i, at når en patient udskrives fra en psykiatrisk afdeling bør denne være så rask, at vedkommende selv er i stand til at tage stilling til, om vedkommende ønsker den ordinerede medicin eller ej? Hvad er i forlængelse heraf ministerens holdning til synspunktet om, at hvis man i stedet anvender længerevarende indlæggelser, vil behovet for ambulat tvang minimeres?"

Svar:

Som udgangspunkt er jeg enig i, at en patient, som på grund af sin sygdom ikke selv er i stand til at tage stilling til, om vedkommende ønsker den ordinerede medicin eller ej, ofte næppe vil være parat til udskrivning. Jeg minder i den forbindelse om, at behandlingen af psykiatiske patienter hviler på patientens informerede samtykke, bortset fra de tilfælde, hvor tvangsbehandling kan iværksættes i medfør af psykiatrilovens bestemmelser herom.

Spørgsmålet om, hvorvidt en patient skal behandles under indlæggelse på en psykiatrisk afdeling, eller om vedkommende eventuelt kan behandles ambulat, beror som anført ved besvarelsen af spørgsmål 74 på et sundhedsfagligt skøn. Såfremt lægen skønner, at indlæggelse er nødvendig, kan dette kun ske med patientens informerede samtykke eller hvis psykiatrilovens kriterier for tvangsindlæggelse eller tvangstilbageholdelse er opfyldt.

Indlagte patienter, der ikke opfylder lovens kriterier for tvangstilbageholdelse, kan således ikke tilbageholdes på den psykiatriske afdeling imod deres vilje.

Lad mig erindre om, at målgruppen for tvungen opfølgning efter udskrivning er de få patienter, som opfylder samtlige 4 kriterier, jf. § 13 d i L 140, og for hvem det dermed erfaringsmæssigt har vist sig vanskeligt at opretholde en stabil behandlingsalliance.

Som jeg blandt andet ved besvarelsen af spørgsmål 38 har understreget, gælder psykiatrilovens overordnede og grundlæggende princip om mindste middel også i forhold til beslutninger om tvungen opfølgning efter udskrivning. Dette indebærer, at den behandlingsansvarlige overlæge til stadighed har ansvaret for at anvende den mindst indgribende foranstaltning i forhold

til den enkelte patient. Heraf følger også, at tvungen opfølgning ikke kan sættes i værk som alternativ til en indlæggelse.